

אגרת אהבה

לכרי אני בשעת דמדומים מכפיפה
 ולא אדע:
 השמעת תפלת בפופים בחלל העולם?
 יוכב אדם שירה כרחוב — — —
 שדי צללים וטילו קולם
 לתוך קדורת האב.
 פה עצוב — פה עצוב הערב:
 רצייתי לבנות, לילל כמן בסדק,
 הקשחר אחר טרף.
 תעיתי בתדרי, תלוני הנה ראי יחיד
 המיטיב ומיטב.
 בו נשקף העולם, נשקף, קופא וכושר.
 פה רחוקה את, רחוקה ולא תבואי
 הערב להסב — — —
 מזלות רחצו במיטי תהמות,
 פניני מינוקות בזכיות:
 הנית עלומים ראשונה —
 גלף מדקללי שער, פרועי תלום;
 אי-שם שירה עונה —
 פה ושם נפתחה התהוב.
 בגנים פרח הליף.
 הערכונים לבבו,
 לשרשו וספרו לי ולך;
 גופף התרונן, שערותיך ירדי,
 פכו כסגל-אדמדם.
 שנינו אחוזי יד, כעצמי פלא בגנים,
 צועדים בכרך הנם.
 אל תדם רגליך, באנו —
 פלכ צרכת כמה.
 שנינו נכרע כרך: ברכת אותנו —
 אליה.

מה שרו — מה שרו פעמיך המופפים?
 מה שרו — מה שרו עיניך הרושפות?
 בלך זמר חיים מעופפים —
 בלך אגדה בתהמות כושפות —
 ופתרונה כל ארע.
 דיוטם הנחת כרחוב שקני מסתורין הניזות.
 משפחה, מזה נגזרות —
 התזכרי בקשתי:
 תבוא, תבקרני? !
 עין התולה כספית למטה, גמפה:
 אל משכחני — — —
 נצב אני שומם בתדרי, עלי אימת לילה קודר.
 את לא תבואי — לא תבואי לפקוד לב בושר —
 תשכו עיני.
 קפא גופי.
 לא אוכל עוד שאת המיונתי.
 נקרע עלומי, הקתה נפשי —
 ואף כהיכת מעל מפתן הדרי,
 ואף כהיכת כסגור זרועי.
 שכה בת-נעם, שכה מרנינה.
 התלקח נץ חיים בגשמי:
 זאת ילדתי ככראשונה
 לפתי בנרועי! בזאת תמתי.
 עינים סגירות עלי באישון גחליך.
 פי דורוך מזג אליה לתוך גביע:
 בת-נעם, תבי לי מיקוד מאנויך,
 את כסף רוחי, כי תור הדדים הגיע.
 שנינו, פילדים בערפלי סהרורים לנסף
 יין נסף נצא, חוגג ורזן בשני לבבות;
 כסוד כסף — תלומי שפרון נתעה בגן-רנן,
 השופע מגוף אל גוף. עתה לא נדרוש אל האבות.

הכסיפה המותק באימים מעל ערש הודים.
 קל רגע יבער, ילקוט ויתגבר -
 גפיה - נחשים שלוחים על צוארי. כאנויים
 קברו - הלכו; גופך יוריד, יתפתל - יתגלגל.
 דוניהו פכו ורשרשו כמען סמךר בשניה.
 פכו, וספרו וכוו -
 ברפת אליהם בתחו דרכים -
 ואני רק תועה כציה.
 באישוני הפלא בפרו שינוך.
 פי נתלית חתולה מעל צוארי:
 שפע פסופים, ענע, ענע
 באין סוף סערומיןך - -
 כה שכבת, ילדתי, כושפת, מספילה.
 מורפת כתבוססת בךמיןך -
 חנה שטעטקה מען הדעת טוב ורע
 ולמראשוניך: גבר, סנה בוער
 ואינו אפל - - -
 אחזו הלכהות בקנל-אדמדם של שגרה.
 נצב הליל בשומר.
 עמוד אש כנגד שני לקכות -
 והוא לא יוכר.
 גופך כמערומין, - כנור אליהם בין זרועותי;
 שדיך - שני צפעוני אב קוסמים ורושפים -
 מי ירע רתת יקודם בין ארבע קירותי?
 הכליחו כחשפת ליל משגעים, מטוים וכובשים.
 שופע, מתפתל נחל אימים, שומף התאומים:
 לביאה לקראת הלביא תצער.
 רגלה לא תסער.
 שניהם באו תטרות יקוד דמים:
 תהי נשמתם מסוסה לעלמיעד.
 גתרוים תרוזים-אלמונים, נשזרים חוטים,
 מתלכדים האלמונים בלפת שרפה.
 עולה הלביאה ושתי גלות עינים
 בוטרות
 סעיבות.
 אליהם, איני שכור מין.
 רציתי לנפול רגליך, נשק קל אכר קט.

הכל כפל - שקוי פחדים מתקצף את,
 מתרמת וכוור:
 חיה עולה מערש מאוים,
 ענוהה עטרת שקרות, מכליחה ואימה.
 כזאת אחבתיה, כזאת במחול פרא, בצנפת אכריןך.
 ידעתי: תרקרי הלילה רקוד - לי אחרון.
 ושוב נתקד אליך פרא. מקפין מעל גפיה.
 כבא מחדש לפקוד... ואנו לו רק עכדים לנצח נצחון.
 והשיר הוא זכר תהלה.
 המתגעש בגוף ובנשמה.
 הלכנו רק שנים להדליק נר תמיד
 בהיכל הליל.
 פי כה צוינו באל היחיד.
 המתרוגן ברכ חיל -
 ואנו - ואנו מה לו נגיד?
 בת-נעם יוקרת, רוקרת, פרושת תלתלים,
 לכי, נפצי הירח.
 כחפץ אין חשק בו, ותפתלו חלחלים
 ענע, שגר סחור נופף הרוקד וקורת.
 האהל נוטה מעל סלע.
 פרוע אטלמל את נפשי כבודר:
 הלילה - הלילה אפקיר פאכי ללא בלע.
 הסהר הולך וגורד - -
 הלכה מעמי - הלכה ולא תוסוף.
 קטפה חנה מעין הפלא תפוח הודים,
 פי טוב הוא - - ואין להשיב.
 באימים יתלף עלינו קול אליהם.
 גאתו הנחש בסבך, פאיל - - -
 שחר חרב מתהפכה בשער כל החיים.
 ואנו-אנו כה בודדים גורשנו מערן הליל.
 כה עצוב-כה עצוב תערב -
 בידי דסיונותי אני רק טרף:
 הערמונים לא ילכלכו כננים.
 הלילה אינו פורח זה ספקר;
 מזלות רוחצים גדולים וקטנים -
 ואת פתול תוספי נוד בנכר.